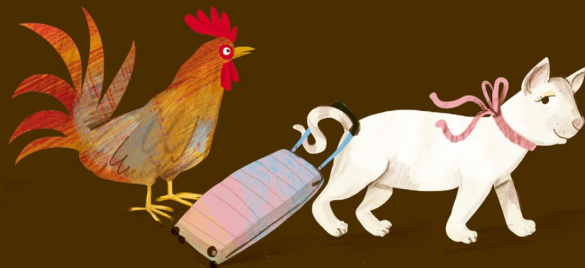

HURÁ,

IDE SA

NA VÝLET!

Zuzana Csontosová
Ilustrovala Marta Matus

Albatros

Hurá, ide sa na výlet!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Csontosová
Hurá, ide sa na výlet! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

HURÁ,
IDE SA
NA VÝLET!

Zuzana Csontosová
Ilustrovala Marta Matus

Albatros

Hebedo do bytu nepatrí

Keď mal Benjamín Hruška desať rokov, priniesol si domov svoje prvé zvieratko. Predpokladám, že väčšina z vás má rada zvieratá a možno aj máte doma škrečka, rybičky či mačku... Lenže Benjamín si nedoniesol bežné zvieratko, vhodné na domáceho maznáčika. Priniesol si – znie to až neuveriteľne –, priniesol si domov PRASA! Naozajstné ružové prasiatko. Kroch, kroch!

Rodičia o tom, samozrejme, nevedeli. Benjamín prázdninoval u prastrýka Vincenta Hrušku. Žil na dedine a miloval farmárske výstavy. Na jednu vzal aj prasynovca.

Nech vidí to chlapča z paneláku naozajstný život, uškŕňal sa prastrýko Vinco popod nos. Radšej ho už vopred upozorňoval, že to nebude žiadna ZOO.

Vincentove obavy, že Benovi sa výstava nebude páčiť, sa však rýchlo rozplynuli. Sotva mu stačil odpovedať na všetky zvedavé otázky o rôz-

nych plemenách sliepok, kráv a králikov. Benjamín bol nadšený. A tak ho prastrýko hrdo predstavoval svojim známym farmárom.

„Vince, ako sa ten tvoj zaujíma o chov zvierat! To sa u dnešnej mládeže len tak nevidí,“ uznanlivo prikyvoval jeden z nich a v domnienke, že Ben býva u Vinca, daroval mu živé prasiatko.

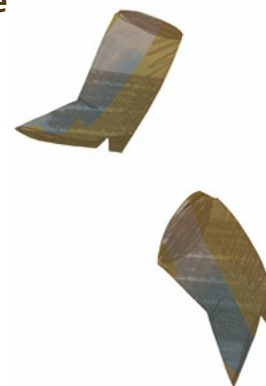
Ja tu nie som na to, aby som chlapcovi čosi zakazoval, to teda, nie, hovoril si prastrýko, a keď Bena doviedol domov, radšej sa čím skôr vyparil.

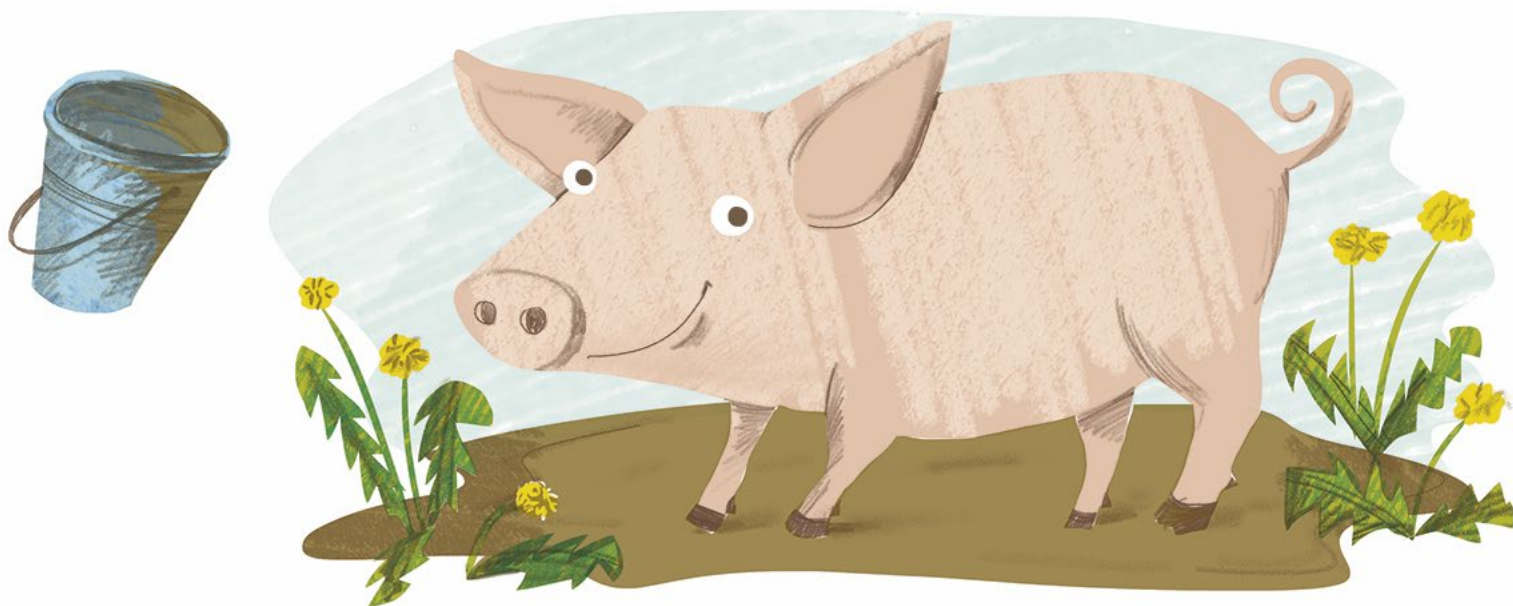
To, že si Ben prepašoval domov živé prasa, prasklo vo chvíli, keď do bytu vstúpili rodičia. Prasiatko nezaujímali dobre mienené Benjamínove rady, aby sa pohyboval len po jeho izbe a trónil v debne, ktorú mu na tieto účely pripravil.

„Čo tu tak divne páchne?“ opýtala sa mama, keď prekročila prah bytu. A len čo sa prasiatko vyrútilo k jej lakovaným lodičkám, nakrátko zamdlela.

Asi chápete, že malý krocháč s nimi nemohol zostať bývať na deviatom poschodí, v byte na najväčšom sídlisku veľkomesta.

No keďže Benovi rodičia mali vždy pochopenie pre jeho záujmy a nechceli, aby pohasla iskierka v jeho očiach – také nadšenie u Bena totiž nevideli ani v deň, keď sa naučil jazdiť na bicykli –, vymysleli záložný plán. Prasa síce v byte nezostane, ale ubytujú ho vo farmárskom kútiku miestnej zoo a naďalej bude patriť Benovi.

Tak sa aj stalo. V zoo ho Ben dvakrát týždenne navštevoval a prasiatko radostne kvíkalo, vždy keď zbadalo svojho kamaráta v modrých kockovaných nohaviciach, starostlivo zasunutých do gumených čižmičiek. Samo vybehlo na blatistý dvor. Tam ho Benjamín osprchoval hadicou, ono sa vzápätí pováľalo v kalužiach a potom si spokojne odcupitalo medzi ostatné zvery. V celej zoo nebolo zvieráta, ktoré by malo kvalitnejšiu starostlivosť ako Benjamínov ružový krocháč.

Dokonalé šťastie?

Odvtedy chodil Benjamín k svojmu prastrýkovi na prázdniny každé leto. Učil sa, ako chovať kravy, kone, ovce, kačky, králiky... Čo sa však týkalo podmienok pre zvieratá, hm, nie všetky statky sa mu páčili. Benjamín si postavil latku veľmi vysoko. Aj u prastrýka by sa dalo kadečo vylepšiť. Ben si preto predsa-vzal, že nič nenechá na náhodu. Až vyrastie, založí si VLASTNÚ farmu a sám dohliadne na to, aby zvieratá mohli celé dni voľne behať po čerstvej tráve.

Na strednej škole sa poctivo venoval štúdiu chovných zvierat, a len čo zmaturoval, sám si vypracoval podrobný projekt. Na vidieku výhodne odkúpil starší statok a postupne tam priviedol pár kráv, oviec, kôz, sliepok, krásneho modro-zeleného kohúta a veľkého strážneho psa.

Farmár Benjamín zvieratám vlastnoručne postavil priestranné výbehy a výdatne ich kímil. A keď dostával ohrady pre zvieratá, pustil sa do prístavby, z ktorej spravil malé ubytovanie pre hostí. Celý rok skoro ráno vstával, aby uskutočnil svoj plán.

Dúfal, že potom bude jeho šťastie dokonalé.

No ako to už býva, len čo sa nám splní jedna túžba, v tú chvíľu sa vynorí druhá. Keď Benjamín všetko dokončil, predsa len mu niečo začalo chýbať.

„Bééé, všimli ste si, ako náš farmár zosmutnel? Predtým si pri práci vždy pospevoval a teraz je ticho,“ povedala jeden večer ovca.

„Niečo ho zožiera, aj ja som si to všimol!“ pridal sa ustarane pes.

„Spieval falošne,“ zhodnotil kohút. Myslel si totiž, že je jediným súcim spevákom na farme.

„Či spieval falošne, alebo nie, na tom vôbec nezáleží. Keby ste používali mozog, prišli by ste na to, že mu chýba žena. Kde je žena, tam je radosť!“ kotkodákali sliepky.

Kohút posmešne prevrátil oči a zazrel na psa, čo malo znamenať asi toľko, že niekedy je tej radosti až priveľa.

„Presne tak, aj ja som spokojnejšia, odkedy mám svojho býčka,“ zamúkala krava a vypúliła oči na svojho druha. A býk, aby mal večer pokoj, jej hneď súhlasne pritakal.

Benjamín si občas na zahnanie smútku pozýval domov kamarátov z neďalekého mesta. Lenže poznáte to, niečo vás trápi a vtom príde kamarát so super radou či geniálnou myšlienkou!

„Veru, budeš to mať ťažké,“ vykladal mu kamarát dôležito. „Ktorá žena by sa v dnešnej dobe chcela vydať na farmu? Musela by skoro ráno vstávať, nosiť seno zvieratám a kŕmiť ich. V zime, v blate... Dnešné ženy majú iné nároky! Nemôže to byť nejaká zmaľovaná fajnovka na vysokých opätkoch!“ zdôrazňoval Benjamínovi.

Ďalší sa k nemu s radosťou pridali. Radili mu, aby si našiel praktickú ženu, ktorá sa ničoho nebojí, a najlepšie, ak má sily za dvoch. Hlavne žiadnu fíflenu, taká by na farme aj tak dlho nevydržala.

Benjamín tajne dúfal, že niekde predsa len naňho čaká tá pravá... Jemná, dlhovlasá, milá a srdečná slečna, ktorá ho bude lúbiť a bude mať dokonca pochopenie i pre jeho prácu.

Pondurové, na farmu!

Pýtate sa, či začal Benjamín chodiť na tanečné plesy, aby takú krásku našiel? Kdeže! Stalo sa to úplne inak.

Bol na veľtrhu, kde obzeral moderný stroj na výrobu syra. Zrazu k nemu pristúpila atraktívna dáma s otázkou, či ho môže odfotiť a spraviť s ním rozhovor. Slečna Pondurová bola novinárka a práve pripravovala reportáž pre veľký obrázkový časopis. Benjamín zostal očarený. Rozhovor naťahoval, ako sa dalo, zanietene vysvetľoval, ako stroj funguje, ako sa vyrábajú syry, jogurty a ďalšie pochúťky, a novinárke ponúkol, že jej prinesie svoje výrobky na ochutnávku. A taký čerstvý, s láskou vyrobený syr chutí úplne inak ako ten zo supermarketu. Madam Pondurová vedela kvalitné jedlo oceniť a vychutnať si ho. Samozrejme, nezostali len pri jedle. Ben ju pozval do kina, na koncert... Mladej ženičke sa páčila Benova pozornosť, pracovitosť a starostlivosť, a keď ju o rok požiadal o ruku, s radosťou súhlasila.

